

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 46/03-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. februára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť S. M. A., toho času v Ústave na výkon väzby v N., pre namietané porušenie jeho práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. b), čl. 6 ods. 3 písm. a) a v čl. 12 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 1 Ntr 4/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. M. A. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. decembra 2002 doručená sťažnosť S. M. A., toho času v Ústave na výkon väzby v N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. b),

čl. 6 ods. 3 písm. a) a v čl. 12 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 1 Ntr 4/02.

Na sťažovateľa bol Krajským súdom pre trestné veci V. vydaný medzinárodný zatýkací rozkaz pod č. GZ 224 Ur 39/02 g pre podozrenie zo spáchania viacerých trestných činov na území R. r. s tým, že vzhľadom na jeho osobu existuje nebezpečenstvo úteku, marenia trestného stíhania, ako aj opätovného páchania trestnej činnosti.

Na základe návrhu Krajského prokurátora v N. podaného 8. novembra 2002 rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 1 Ntr 4/02 z 8. novembra 2002 o vzatí sťažovateľa do predbežnej väzby podľa § 398 ods. 1 Trestného poriadku.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie zákona v konaní o vydanie do cudziny, pretože podľa jeho názoru neboli v jeho prípade splnené zákonom ustanovené podmienky vydania jeho osoby štátnym orgánom R. r.

Sťažovateľ uviedol, že v posledných dvanástich rokoch nevstúpil na územie R. r., nemohol sa tam teda dopustiť žiadneho trestného činu. Zatýkací rozkaz orgánov R. r. neobsahoval zákonom ustanovené náležitosti a tieto orgány neposkytli ani dostatočné dôkazy o tom, že sa mal dopustiť trestných činov, pre ktoré sa o vydanie žiada.

Sťažnosť sťažovateľa nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 a v § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd preto listom z 18. decembra 2002 vyzval sťažovateľa na jej doplnenie. Sťažovateľ svoju sťažnosť doplnil podaním z 10. januára 2002, v ktorom okrem iného uviedol, že malo dôjsť k porušeniu jeho práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. b), čl. 6 ods. 3 písm. a) a čl. 12 dohovoru, pretože doposiaľ nebol vyzvaný ani predvolaný orgánmi činnými

v trestnom konaní, aby podal vysvetlenie ohľadne trestného stíhania jeho osoby štátnymi orgánmi R. r. Nebol taktiež podrobne oboznámený s povahou a dôvodmi obvinení vznesených proti nemu štátnymi orgánmi R. r. a právo sťažovateľa zaručené v čl. 12 dohovoru malo byť porušené tým, že v dôsledku vydávacieho konania, v súvislosti s ktorým bol vzatý do väzby, bolo sťažovateľovi znemožnené uzavrieť manželstvo s jeho priateľkou - štátnou občiankou SR. Krajský súd neakceptoval námietky sťažovateľa o tom, že jeho vydanie je neprípustné vzhľadom na existenciu zákonom ustanovených dôvodov podľa § 394 Trestného poriadku.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal ústavný súd, aby *„zamedzil môjmu nezákonnému vydaniu do cudziny a umožnil tak s prepustením spolu dlhšie naplánovaný a zákonný občiansky sobáš s občiankou SR“*.

Sťažovateľ v prílohe svojej sťažnosti predložil ústavnému súdu viacero listín týkajúcich sa uvedenej veci, ako aj žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa v konaní pred ústavným súdom domáha, aby ústavný súd zabránil jeho vydaniu na trestné stíhanie štátnym orgánom R. r., pričom namieta porušenie viacerých práv podľa dohovoru.

Z obsahu sťažovateľovej sťažnosti, ako aj z listín vzťahujúcich sa na predmetnú vec, ktoré k sťažnosti pripojil, vyplýva, že 22. decembra 2002 podal sťažovateľ na Najvyššom súde Slovenskej republiky sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 Ntr 4/02 zo 16. decembra 2002 vo veci jeho vydania na trestné stíhanie do cudziny, v ktorej namietal neprípustnosť svojho vydania do cudziny a žiadal o prepustenie z vydávacej väzby na slobodu.

Podľa § 399 ods. 1 Trestného poriadku ak je to potrebné na zamedzenie úteku vyžiadanej osoby, predseda senátu krajského súdu ju vezme do vydávacej väzby. Urobí tak na návrh prokurátora vykonávajúceho predbežné vyšetrovanie. Ak vyžiadaná osoba súhlasí s vydaním alebo ak bolo rozhodnuté, že vydanie do cudziny je prípustné, vezme krajský súd túto osobu do vydávacej väzby, ak tak už neurobil predseda senátu podľa odseku 1 (§ 399 ods. 2 Trestného poriadku).

Podľa § 401 Trestného poriadku proti rozhodnutiu o väzbe podľa § 398, § 399 ods. 1 a § 400 je prípustná sťažnosť, ktorá nemá odkladný účinok.

Podľa § 402 ods. 1 Trestného poriadku po skončení predbežného vyšetrovania rozhodne súd na návrh prokurátora o prípustnosti vydania vyžiadanej osoby do cudziny a predloží vec ministerstvu spravodlivosti. Na konanie podľa odseku 1 je príslušný krajský súd, ktorý rozhodoval o predbežnej alebo vydávacej väzbe; ak sa o predbežnej alebo

vydávacej väzbe nekonalo, príslušný je krajský súd, v ktorého obvode vyžiadaná osoba býva (§ 402 ods. 1 Trestného poriadku).

Podľa § 402 ods. 4 Trestného poriadku proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorým bola vyslovená prípustnosť vydania, je prípustná sťažnosť prokurátora a vyžiadanej osoby len pre niektorý z dôvodov neprípustnosti vydania podľa § 394; sťažnosť má odkladný účinok. O sťažnosti rozhoduje na neverejnom zasadnutí najvyšší súd, ktorý rozhodne, či vydanie je prípustné alebo neprípustné. Ustanovenie § 399 ods. 2 sa použije primerane (§ 402 ods. 4 Trestného poriadku).

Z vyššie uvedených ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že sťažovateľ disponuje účinnými a dostupnými prostriedkami ochrany svojich základných práv a slobôd, porušenie ktorých namieta pred ústavným súdom, pričom rozhodovanie o uvedených prostriedkoch patrí do právomoci všeobecných súdov (Najvyššieho súdu Slovenskej republiky).

V sťažnosti z 22. decembra 2002 adresovanej Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sťažovateľ napáda rozhodnutie krajského súdu z dôvodov obdobných ako v jeho sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, na základe ktorých namieta neprípustnosť svojho vydania do cudziny v zmysle § 394 písm. i) Trestného poriadku. Sťažovateľ sa teda paralelne domáha ochrany svojich práv pred všeobecnými súdmi, ako aj na ústavnom súde.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti poskytuje ústavnú ochranu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhodovaním o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb len za podmienky, že o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Vzhľadom na uvedenú skutočnosť považoval ústavný súd žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom v uvedenej veci za bezpredmetnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2003